

— Τὸ ἐμμαντεύσατε, καὶ μάλιστα καθὼς τὸ Κ. Νιὸν ὅστις δὲν σὲ νομφεῦσι ποτὲ ἀκουσίως!

— Πρόκειται νὰ μᾶς ἀδειάζετε τὸν τόπον.

Ἄφου τὸ ἀπαιτεῖται κυρία, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ Μαρκεῖσιος ὑπακούω.

— Ὅρα καλῆ!

— Ὅ ἀ σᾶς ἐπανίδω τουλάχιστον;

— Ἴτως...

— Δὲν παραδέχομαι αὐτὴν τὴν λέξιν κυρία. Καὶ ὁ Φοντάνγιος ἐπανεκάθησε μετὰ θάρρους!

— Πῶς! ἐξανακαθήσατε κύριε!

— Οὕτω ἀπατεῖται.

— Οὕτω ἀπαιτεῖται! θὰ μ' ἐξηγήσατε κύριε τί ἔνοεῖ τοῦτο;

— Τοῦτο ἔνοεῖ κυρία, ὅτι προτιμῶ νὰ σᾶς βλέπω ὅλην τὴν νύκτα ὀργισμένην κατ' ἐμοῦ, παρὰ νὰ σᾶς ἀφήσω ἀηλιτισμένον. Ὅταν θέλετε νὰ μὲ διώξετε ὑποσχέθητε με τουλάχιστον ὅτι θέλω σᾶς ἐπανίδει.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Εἴθε εὐχαριστημένος:

— Ὅ ἀ γίνη τουτο ταχέως;

— Ἴτως...

— Α! πάλιν κυρία αὐτὴν τὴν κακὴν λέξιν!

— Καὶ ἂν ἔλαγα μετὰ ἑξέ μηνος, ; . . Ὅ ἀ ἀνεχωρεῖτε ἐπὶ τέλους, ἤρώτησεν ἡ προσωπίς ἀνυπόμονος.

— Μάλιστα κυρία ἀναχωρῶ.

— Ὅρα καλῆ!

Ὁ Φοντάνζος διευθύνετο ἤδη πρὸς τὴν θύραν. ὅποτε ἡ νεάνις ἐπρόσθεσε.

— Ἀληθινὰ, ἔχω μίαν παράκλησιν νὰ σᾶς κάμω

— Καὶ γιλλίας ἂν θέλετε! ἀνεκράγατε ὁ Μαρκεῖσιος, καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἐπανευρίθη εἰς τὴν θέσιν του. Ὡ! ἐμιλήσατε! ἐμιλήσατε κυρία, ὅτι καὶ ἂν μὲ διατάξατε θέλω ὑπακούσει.

— Πρῶτον μὲν, δὲν θέλετε ἐξεπάτει νὰ μάθετε διαπίσας ὁδοῦ σᾶς ἔφερον ἐνταῦθα κατόπιν τούτου δὲν θέλετε παρατηρήσει τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας ταύτης; δὲν θέλετε ἐρωτήσει τίποτε τὸν ἀμαξηλάτην περὶ τῆς ἀμάξης; ἦτις σᾶς ἐπιμένει κάτω διὰ νὰ σᾶς ἐπαναφέρειν εἰς τὸ οἰκνμά σας. αὐριον δὲν θέλετε ζητήσει καμμίαν πληροφορίαν διὰ τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα μὲ τὸ ὑπόσχεσθε κύριε:

— Σᾶς τὸ ὁμνῶ.

— Ὁς Φοντάνζος;

— Φοντάνζος.

— Πολὺ καλὰ! . . τώρα φύγετε.

Ὁ Μαρκεῖσιος ἤσπασθη ἐκ νέου τὴν χεῖρα ἣτις τῷ προσεφέρθη, ἀνεστέναξε, καὶ ἔλαβε σκυθρωπὸς τὸν δρόμον τῆς θύρας. Ἐπειτα σταθεῖς, ὡς ἂν ἰδέα τις λαμπρὰ νὰ τῷ ἐπῆλθε, ἐπανήλθε, καὶ ἀπετόλμησε νὰ εἶπῃ αὐτὴν μόνον τὴν λέξιν.

— Κυρία.

— Κύριε . . .

— Εὐχαριστήσατέ με τουλάχιστον.

— Διὰ τί;

— Αἴ! διότι ἐτρέπησα μὲ τὸ ξιφὸς μου τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοβινέττου.

— Καὶ πρὸ τριῶν δὲν τὸ ἔκαμα;

— Α! ναί, ἐλητημόνησα.

Τοῦτο ἦτον ἰδιοτροπία ἐκ προμελέτης· ἡ προσωπίς τὸ ἔνοησε.

— Ὅ ἀ τελειώσουν αὐταὶ αἱ ψεύτικαι ἀναχωρεῖσας; ἤρώτησε τέλος μὲ φωνὴν ἐμφαίνουσαν σαρέσκιαν, ἣτις εἶτε ἀληθῆς, εἶτε προσπεποιημένη ἐξέπληξε τὸν Μαρκεῖσιον.

— Ἀναχωρῶ, κυρία, ἀναχωρῶ, ἐψιθύρισε μὲ ψυχῆς καὶ ἐγάθη.

Μετὰ ταῦτα ἡ ἀγνωστος ἐκάθισεν ὀνειρωπὼν καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ τὸ προσωπεῖόν της, ἔθετο χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ὅποτε αἴφνης ἐλαφρὸν πημα πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας ἐπέσυρε τὴν προσωπίδα της. . . Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλησαν, ἡ καρδιά της ἐκτύπα δυνατὰ, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς γαργαλιστικῆς ὁ σιγανὸς κτύπος ἐπανελήθη πολλάκις· ὡχρίσθη προσωπίς.

— Τίς εἶναι; ἤρώτησε.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη μία φωνὴ πολὺ γνωστὴ αὐτῇ.

Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ πρᾶγμα καταντᾷ ἀποφορὸν· μὲ παροργίζετε πολὺ κύριε.

— Ἀκούσατέ με πρῶτον.

— Τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπῆτε;

— Τότε ἀφήσατέ με νὰ εἰσελθῶ.

— Νὰ κάμετε τί;

— Νὰ λάβω τὸ ἐπανωφόριόν μου.

Ἡ προσωπίς ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Πῶς! ἀφήσατε κύριε τὸ ἐπανωφόριόν μου;

ὅς ὁ Ἰωσήφ; . . .

— Μεταξὺ ἐκείνου καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει κυρίως διαφορά.

— Εἴθε βέβαιος;

— Βεβαίωτος; διότι ἐκεῖνος ἄφηνε τὸ ἐπανωφόριόν του διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν καρδίαν του, ἐγὼ δὲν ἀφήνω καὶ τὰ δύο.

— Καὶ θέλετε νὰ τὰ ἐπαναλάβετε καὶ τὰ δύο;

— Ἡξέστε καλῶς ὅτι δὲν θέλω ἐπαναλάβειν τὸ ἄλλο.

— Ἐλα, εἰτελθε.

Ὁ Μαρκεῖσιος ὠφεληθεὶς διὰ τῆς ἀδείας, εἰσετάχθη ἐπανωφόριόν του, καὶ ἀφου ἀνεστέναξε μυριάκις διὰ νὰ μὴν ἐπανέλθῃ πλέον . . . κατὰ τὸ ἐπιλοπινοῦντὸς τουλάχιστον.

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ὁ Φοντάνζος δὲν ἐκοιμήθη διόλου. Ἄνυσεν περιέμενε τὴν ἡμέραν, ἐλπίζων νὰ λάβῃ καμμίαν εἰδησιν τῆς περὶ τῆς ἀγνώστου· ἀλλ' ἡ προσδοκία ἀπέθη ματαιαία. Ὑπήγαινε, ἐκάθητο, ἐγείρετο, ἐκοιμήθη, ἐκοιμήθη ὑπὸ αἰσθήματος τὸ ὅποιο δὲν ἐξωμολογῆται εἰς κανένα. Διηυπρέπιζε τὴν ἀμαξίαν του, ἐποίησε ἀναχωρήσῃ, ἐκυλιετο ἐντὸς αὐτῆς κραυγάζων ἐπέλλων εἰς κόρακας τοὺς ἀνθρώπους του. Ὁ Μαρκεῖσιος δὲν ἐκυριεύετο πλέον ὑπὸ τῶν ὑπερβολικῶν ἐκείνων βεμβυσμῶν, οἵτινες ἀφήνον ἤσυχον ἐπὶ τὴν πλησίον τοῦ ἔρωτος, μὴ διεγείροντος εἰς τὴν καμμία μῆτε συγκίνησι μῆτε πόθεν. Ἐτρέχε πρὸς ἐπὶ